

DZIENNIK URZĘDOWY
Wojewódzkiej Rady Narodowej
W KOSZALINIE

Koszalin, dnia 26 maja 1959 r.

Nr 4

Poz. 16 — 19

T R E Ś C :

CZĘŚĆ I. PRZEPISY OBOWIĄZUJĄCE

- Poz.
16 Uchwała Nr XI/113 Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Koszalinie z dnia 21. V. 1959 r. w sprawie ustalenia systemu pełnienia służby przez członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa zatrudnionych w jednostkach liniowych zawodowych straży pożarnych.
- 17 Zarządzenie Nr 8 Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Koszalinie z dnia 30. IV. 1959 r. w sprawie walki ze stonką ziemniaczaną w roku 1959 na terenie woj. koszalińskiego.

CZĘŚĆ II. PUBLIKACJE

- Poz.
18 Orzeczenie Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Koszalinie z dnia 15. V. 1959 r. w sprawie włączenia do zapasu ziemi nieruchomości położonych w granicach administracyjnych miasta Czaplinka, pow. Szczecinek.
- 19 Ogłoszenie Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Koszalinie z dnia 25. IV. 1959 r. w sprawie przedmiotów uznanych za zabytki.

Poz. 16

U C H W A Ł A Nr XI/113

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Koszalinie z dnia 21 maja 1959 roku w sprawie ustalenia systemu pełnienia służby przez członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa zatrudnionych w jednostkach liniowych zawodowych straży pożarnych.

Na podstawie art. 53 ustawy z dnia 25. I. 1958 r. o radach narodowych (Dz. U. Nr 5 poz. 16) oraz § 3 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3. III. 1959 r. w sprawie uposażenia członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa (Dz. U. Nr 18 poz. 112) — Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej na wniosek Wojewódzkiego Komendanta Straży Pożarnych, po zasięgnięciu opinii Zarządu Okręgowego Zw. Zawodowego Pracowników Państwowych i Społecznych postanawia co następuje:

§ 1.

1. Ustala się dla członków Korpusu Technicznego Pożarnictwa zatrudnionych w jednostkach liniowych zawodowych straży pożarnych. pełnienie służby w systemie 24 godzin służby i 24 godzin wolne od służby.
2. Członkowie Korpusu Technicznego Pożarnictwa o których mowa w ust. 1 pełniący służbę w tym systemie otrzymują — zgodnie z § 3 ust. 4 cytowanego na wstępie rozporządzenia — dodatkowo w miesiącu 48 godzin wolnych od służby.

§ 2.

Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1959 r. i podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Wojewódzkiej Rady Narodowej w Koszalinie.

Sekretarz Prezydium
(Stanisław Piwowarczyk)

Z-ca Przewodniczącego
Prezydium
(Tadeusz Kaczmarek)

Poz. 17

ZARZĄDZENIE Nr 8

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Koszalinie z dnia 30. IV. 1959 r. w sprawie walki ze stonką ziemniaczaną w roku 1959 na terenie woj. KOSZALIŃSKIEGO

Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej działając w oparciu o ustawę z dnia 19 listopada 1956 r. o ochronie roślin uprawnych przed chorobami, szkodnikami i chwastami

(Dz. U. Nr 55 poz. 253) oraz rozporządzenie Ministrów Rolnictwa i Zdrowia z dnia 24. IV. 1957 r. w sprawie zwalczania stonki ziemniaczanej (Dz. U. Nr 26, poz. 118) — zarządza co następuje:

§ 1.

Użytkownicy gruntów na których uprawiane są ziemniaki, pomidory i inne rośliny żywicielskie stonki ziemniaczanej zobowiązani są do indywidualnych poszukiwań stonki na własnych polach przez cały okres wegetacji (od wzejścia do sprzętu) tych roślin.

§ 2.

Ubiegłoroczne pola ziemniaczane, oraz inne miejsca gdzie mogą wyrosnąć samosiewy ziemniaka (kopczyśka) należy poddać dokładnym przeglądowi w czasie indywidualnych poszukiwań stonki.

Wszystkie znalezione samosiewy należy usuwać z pola wraz z kłębami mącznymi.

§ 3.

Z chwilą wykrycia ogniska stonki ziemniaczanej należy:

- a) punkt wykrycia stonki oznaczyć trwale i widocznie. Samowolne usuwanie oznaczeń punktów jest karalne;
- b) znalezione okazy stonki (chrząszcze, jajka, larwy) zebrać i zabić natychmiast przez wrzucenie do butelki z płynem trującym (woda z dodatkiem nafty lub soli kuchennej);
- c) całe pole dokładnie przeszukać i zebrać okazy stonki ziemniaczanej;
- d) opylić względnie opryskać pole zarażone, a w szczególności punkty zarażenia, środkami owadobójczymi zakupionymi w GS przy pomocy aparatów ochrony roślin, które nieodpłatnie na ten cel wypożyczają przodownicy ochrony roślin lub prezydium GRN.

§ 4.

Użytkownicy gruntów na których wykryto ognisko stonki ziemniaczanej zobowiązani są:

- a) zawiadomić o tym w ciągu 24 godzin przodownika ochrony roślin lub prezydium GRN.
- b) przeprowadzić zabieg likwidacyjny wskazany w § 3 niniejszego zarządzenia w ciągu 48 godzin.

§ 5.

W wypadku jeśli użytkownik nie zlikwiduje ogniska stonki zgodnie z § 4 lit. b) niniejszego zarządzenia, zabieg może być wykonany na zlecenie prezydium rady narodowej na koszt i odpowiedzialność użytkownika, niezależnie od zastosowania przeciwko niemu sankcji przewidzianych w § 10 niniejszego zarządzenia.

§ 6.

1. Poza przeglądami indywidualnymi użytkownicy gruntów winni uczestniczyć w lustracjach zespołowych (ogólnych) organizowanych przez przodowników ochrony roślin lub sołtysów, mających na celu kontrolę poszukiwań indywidualnych oraz skuteczności zabiegów likwidacyjnych ognisk stonki.
2. Lustracje zespołowe odbywają się w terminach ustalonych przez właściwe prezydium rady narodowej.

§ 7.

Do przeprowadzania zabiegów o charakterze profilaktyczno-zapobiegawczych wykonywanych przez ekipy działające na zlecenie prezydiów rad narodowych, środki chemiczne będą dostarczane bezpłatnie z rezerw interwencyjnych tych prezydiów.

§ 8.

Na terenie Państwowych Gospodarstw Rolnych i innych gospodarstw państwowych za poszukiwania i likwidację ognisk stonki odpowiedzialny jest kierownik gospodarstwa.

§ 9.

W celu kontroli występowania stonki ziemniaczanej oraz kontroli wykonania niniejszego zarządzenia, służba kwarantanny i ochrony roślin oraz inne osoby upoważnione przez prezydium rad narodowych mają w myśl § 8 cyt. na wstępie rozporządzenia prawo wstępu:

- a) na grunty, na których rosną lub rosły ziemniaki, pomidory albo inne rośliny żywicielskie stonki,
- b) do miejsc składowania i środków transportu tych roślin,
- c) do miejsc gdzie znajduje się ziemia podejrzana o zarażenie stonką ziemniaczaną.

§ 10.

Osoby nie stosujące się do postanowień niniejszego zarządzenia oraz poleceń wydanych w toku akcji zwalczania stonki ziemniaczanej, podlegają na podstawie art. 12 ustawy z dnia 19 listopada 1956 r. o ochronie roślin uprawnych przed chorobami, szkodnikami i chwastami (Dz. U. Nr 55, poz. 253) karze aresztu do 3 miesięcy i karze grzywny do 4.500 zł lub jednej z tych kar.

§ 11.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje do dnia 31 grudnia 1959 r.

**Za Prezydium Rady Narodowej
(Zdzisław Tomal)
Przewodniczący Prez. WRN**

Poz. 18

ORZECZENIE

**Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Koszalinie
z dnia 15 maja 1959 roku**

w sprawie włączenia do zapasu ziemi nieruchomości położonych w granicach administracyjnych miasta CZAPLINKA pow. Szczecinek.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 6. IX. 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziemi Odzyskanych i b. W. M. Gdańska (Dz. U. Nr 49 poz. 279) oraz rozporządzenia Ministrów: Ziemi Odzyskanych, Administracji Publicznej, Rolnictwa i Reform Rolnych, Skarbu oraz Odbudowy z dnia 14. X. 1947 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Leśnictwa w sprawie włączeń i wydzielen z zapasu ziemi na obszarze Ziemi Odzyskanych i b. W. M. Gdańska (Dz. U. Nr 70 poz. 435 i Dz. U. Nr 23 poz. 201 z 1950 r.) — Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Koszalinie po rozpatrzeniu wniosku Prezydium PRN w Szczecinku z dnia 30. IV. 1958 roku

postanawia

włączyć do zapasu ziemi niżej wymienione nieruchomości położone w granicach administracyjnych miasta Czaplina, gdyż z uwagi na swoje usytuowanie mogą być wykorzystane dla produkcji rolnej. Kompleksy gruntów oznaczone na planie poregulacyjnym miasta Czaplina Rejon VI karta mapy Nr 1 i w rejestrze pomiarowo-klasyfikacyjnym, składające się z działek Nr 1-13, 13/1, 14-28, 28/1, 29-33, 33/1, 34-36, 36/1, 37, 37/1, 38-43, 69 o ogólnej powierzchni 289,40 ha.

Uzasadnienie

Powyższe nieruchomości w trakcie przeprowadzonej regulacji tej części miasta w roku 1957 wydzielone zostały jako tereny rolnicze. W związku z tym podlegają włączeniu do zapasu ziemi.

W myśl § 4 ust. 3 w/w rozporządzenia Ministrów z dnia 14. X. 1947 r. od orzeczenia niniejszego może być wniesione odwołanie do Ministra Rolnictwa za pośrednictwem Prezydium WRN w terminie 14-tu dni od daty ogłoszenia.

**Za Prezydium Rady Narodowej
(Zdzisław Tomal)
Przewodniczący Prez. WRN**

Poz. 19.

OGŁOSZENIE**WOJEWÓDZKIEGO KONSERWATORA ZABYTKÓW
W KOSZALINIE**

**z dnia 25. IV. 1959 roku
w sprawie przedmiotów uznanych za zabytki**

Wojewódzki Konserwator Zabytków podaje do wiadomości, że orzeczeniami wydanymi na podstawie art. 1, 2 i 3 rozporządzenia z dnia 6. III. 1928 r. o opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 29, poz. 265) z późniejszymi zmianami, zostały uznane za zabytki i objęte — w myśl art. 4 cyt. rozporządzenia — rejestrem zabytków, następujące przedmioty:

- 1) Ruiny zamku obronnego w Czarnem, pow. Człuchów (zachowane części murów obronnych, jedna baszta, resztki drugiej baszty i fosa) — znajdujące się na terenie Zakładu Specjalnego dla Nieuleczalnie Chorych.

Stanowią one przykład rzadko zachowanej budowli obronnej (gotyckiej) z XV wieku.

Orzeczenie Nr 163 z dnia 21. II. 1959 r.

- 2) Kościół parafialny p. w. Wniebowstąpienia N. M. P. w Czarnem, powiat Człuchów, wraz z otoczeniem i wystrojem wnętrza (ołtarz, ambona, chrzcielnica, konfesjonał, obraz-ikonka, kurdybanowe antepedium, monstrancja i ławki z zapleczkami) — należący do parafii rzymsko-katolickiej w Czarnem.

Stanowią one przykład XVIII-wiecznej budowli sakralnej z wyposażeniem pochodzącym z czasu budowy kościoła.

Orzeczenie Nr 164 z dnia 20. II. 1959 r.

- 3) Zachowane od zachodniej strony miasta pozostałości miejskich murów obronnych w Debrznie, pow. Człuchów — należące do Prezydium M. R. N. w Debrznie.

Stanowią one przykład miejskiego budownictwa obronnego z okresu gotyku XIV — XV wiek.

Orzeczenie Nr 165 z dnia 21. II. 1959 r.

- 4) Kościół filialny w Głędowie, pow. Człuchów, wraz z otoczeniem i wystrojem wnętrza (ołtarz, chrzcielnica) — należący do parafii rzymsko-katolickiej w Człuchowie.

Stanowi on przykład budowli sakralnej z zachowaną średniowieczną wieżą z XV wieku i nowszą XVIII-wieczną nawą.

Orzeczenie Nr 166 z dnia 21. II. 1959 r.

- 5) Nieużytkowany Kościół poewangelicki w Gackowie, pow. Człuchów wraz z otoczeniem i wystrojem wnętrza — znajdujący się na terenie P. G. R. w Gackowie.

Stanowi on przykład klasycystycznej budowli sakralnej z około 1800 r. zawierającej liczne pamiątki polskiej rodziny Prądzyńskich (urna, tarcze herbowe).

Orzeczenie Nr 167 z dnia 21. II. 1959 r.

- 6) Kościół w Gwieździnie, pow. Człuchów, wraz z otoczeniem i wystrojem wnętrza — należący do parafii rzymsko-katolickiej w Gwieździnie.
Stanowi on przykład drewnianej budowli sakralnej z XVII — XVIII w.
Orzeczenie Nr 168 z dnia 21. II. 1959 r.
- 7) Dawny dwór (dom Nr 15) w Jemielnie, pow. Człuchów, wraz z otaczającym go parkiem — należący do P. G. R. w Jemielnie. Jest to rzadko spotykany na terenie woj. koszalińskiego przykład barokowej, reprezentacyjnej budowli mieszkalnej z XVIII wieku z ciekawą dekoracją sztukateryjną obramień okiennych i drzwiowych oraz tympanonu.
Orzeczenie Nr 169 z dnia 21. II. 1959 r.
- 8) Kościół filialny w Krępsku, pow. Człuchów, wraz z otoczeniem i wystrojem wnętrza (ołtarz, ambona, chrzcielnica, organy, antependium kurdybanowe, rzeźby, dwa lichtarze z 1756 r.) — należący do parafii rzymsko-katolickiej w Człuchowie
Stanowi on przykład wiejskiej ryglowej (odeszkowanej krytej gontem) budowli sakralnej z XVIII wieku z wystrojem wnętrza współczesnym budowie kościoła.
Orzeczenie Nr 170 z dnia 21. II. 1959 r.
- 9) Kościół filialny w Cierzniach, pow. Człuchów, wraz z otoczeniem i wystrojem wnętrza (ambona, 4 obrazy, empora organowa, ławy) — należący do parafii rzymsko-katolickiej w Uniechowie. Stanowi on przykład wiejskiego, ryglowego budownictwa sakralnego z XVIII wieku.
Orzeczenie Nr 171 z dnia 21. II. 1959 r.
- 10) Kościół filialny w Krzemieniewie, pow. Człuchów, wraz z otoczeniem i wystrojem wnętrza (renesansowy ołtarz z amboną, 2 empyry z 1767 r., dzwon z 1607 r., 2 lichtarze mosiężne z XVI wieku) — należący do parafii rzymsko-katolickiej w Uniechowie.
Stanowi on przykład budowli sakralnej z XVII — XVIII wieku.
Orzeczenie Nr 172 z dnia 21. II. 1959 r.
- 11) Kościół filialny w Raciniewie, pow. Człuchów, wraz z otoczeniem (starodrzew na cmentarzu kościelnym) i wystrojem wnętrza (ołtarz renesansowy) — należący do parafii rzym.-kat. w Czarnem.
Stanowi on przykład ryglowej, wiejskiej budowli sakralnej z XVII w. (wzniesionym w ciągu jednej nocy).
Orzeczenie Nr 173 z dnia 23. II. 1959 r.
- 12) Kościół filialny w Strzeczoniu, pow. Człuchów, wraz z otoczeniem i wystrojem wnętrza (ołtarz, chrzcielnica, ambona, konfesjonał i ławy z XVIII wieku, oraz granitowa kropielnica) — należący do parafii rzymsko-katolickiej w Debrznie.
Stanowi on przykład wiejskiej, ryglowej budowli sakralnej z XVIII wieku, posiadającej współczesny budo- wie wystrój wnętrza.
Orzeczenie Nr 174 z dnia 23. II. 1959 r.
- 13) Rzeźbiony ołtarz gotycki — tryptyk „Pokłon Trzech Króli” wraz z malowaną predellą tryptyku św. Jakuba, w Kościele filialnym w Marzynie, pow. Kołobrzeg — należącym do parafii rzymsko-katolickiej w Karlinie, pow. Białogard.
Ołtarz oraz predella są cennymi zabytkami gotyckiego malarstwa i rzeźby z końca XV wieku i pochodzą z kolegiaty kołobrzesckiej.
Orzeczenie Nr 175 z dnia 23. II. 1959 r.
- 14) Brązowa chrzcielnica pokryta płaskorzeźbią dekoracją figuralną, znajdująca się w Kościele parafialnym w Dygowie, pow. Kołobrzeg — należącym do parafii rzymsko-katolickiej w Dygowie. Jest to niezwykle cenny przykład gotyckiej chrzcielniczy odlanej w 1355 r. przez Jana Alarta; pochodzi z kolegiaty kołobrzesckiej.
Orzeczenie Nr 176 z dnia 23. II. 1959 r.
- 15) Rzeźbiony ołtarz — tryptyk „św. Anny Samotrzeciej i św. Mikołaja” w Kościele parafialnym w Dygowie — należącym do parafii rzymsko-katolickiej w Dygowie.
Jest to cenny zabytek malarstwa i rzeźby gotyckiej z końca XV wieku, pochodzący z kolegiaty kołobrzesckiej.
Orzeczenie Nr 177 z dnia 23. II. 1959 r.
- 16) Kościół filialny w Batorowie, pow. Złotów, wraz z otoczeniem i wystrojem wnętrza (ołtarz, ambona) — należący do parafii rzym.-kat. w Lipce.
Stanowi on przykład wiejskiej budowli sakralnej z XVIII wieku.
Orzeczenie Nr 178 z dnia 2. IV. 1959 r.
- 17) Kościół parafialny w Buczku Wielkim, pow. Złotów, wraz z otoczeniem ((starodrzew na cmentarzu kościelnym, dzwonnica) i całkowitym wystrojem wnętrza — należący do parafii rzym.-kat. w Buczku Wielkim.
Stanowi on przykład wiejskiej ryglowej budowli sakralnej z XVIII wieku posiadającej współczesny budo- wie wystrój wnętrza.
Orzeczenie Nr 179 z dnia 2. IV. 1959 r.
- 18) Kościół filialny w Kamieniu, pow. Złotów wraz z całkowitym wystrojem wnętrza (ołtarz, chrzcielnica, ambona, konfesjonał, ławy) — należący do parafii rzymsko-katolickiej w Radawnicy. Wystrój kościoła stanowi bardzo ciekawy zespół prymitywny sztuki ludowej z początku XIX wieku.
Orzeczenie Nr 180 z dnia 2. IV. 1959 r.
- 19) Chałupa z podcieniem narożnym w Kiełpinie, pow. Złotów — należąca do Ob. Pytel.
Stanowi ona przykład rzadko już na naszym terenie zachowanego ludowego budownictwa podcieniowego na wsi — zbudowana w końcu XVIII wieku.
Orzeczenie Nr 181 z dnia 2. IV. 1959 r.
- 20) Kościół parafialny w Krajence, pow. Złotów wraz z otoczeniem i całkowitym wystrojem wnętrza (4 ołtarze, ambona, feretrony, konfesjonał i ławy) — należące do parafii rzymsko-katolickiej w Krajence.
Stanowi on przykład gotyckiego zamku obronnego z XV wieku przebudowanego na kościół w 1774 r.
Orzeczenie Nr 182 z dnia 2. IV. 1959 r.
- 21) Kościół filialny w Osówce, pow. Złotów wraz z otoczeniem (starodrzew na cmentarzu kościelnym) i wystrojem wnętrza — należący do parafii rzymsko-katolickiej w Tarnówce, pow. Złotów. Kościół ten jest przykładem ryglowej, wiejskiej budowli sakralnej z XVIII wieku.
Orzeczenie Nr 183 z dnia 2. IV. 1959 r.
- 22) Kościół filialny w Piecewie, pow. Złotów wraz z otoczeniem i wystrojem wnętrza — należący do parafii rzym.-kat. w Tarnówce. Kościół ten jest przykładem budowli sakralnej powstałej około 1800 r. z wcześniejszą, siedemnastowieczną drewnianą wieżą.
Orzeczenie Nr 184 z dnia 2. IV. 1959 r.
- 23) Kościół parafialny w Tarnówce, pow. Złotów wraz z otoczeniem i wystrojem wnętrza — należący do parafii rzym.-kat. w Tarnówce. Kościół ten jest przykładem ryglowej, wiejskiej budowli sakralnej z XVIII wieku.
Orzeczenie Nr 185 z dnia 2. IV. 1959 r.
- 24) Kościół parafialny w Sławianowie, pow. Złotów wraz z otoczeniem i wystrojem wnętrza (ołtarze, obrazy, ambona, chrzcielnica, rzeźby) — należący do parafii rzymsko-katolickiej w Sławianowie. Kościół ten jest przykładem ryglowej budowli sakralnej z ciekawym osiemnastowiecznym wystrojem wnętrza.
Orzeczenie Nr 186 z dnia 2. IV. 1959 r.
- 25) Kościół parafialny w Starej Wiśniewce, pow. Złotów wraz z otoczeniem ((starodrzew na cmentarzu kościelnym, dzwonnica) i wystrojem wnętrza (3 ołtarze, ambona, konfesjonał, chrzcielnica) — należący do parafii rzymsko-katolickiej w Starej Wiśniewce.
Kościół ten jest przykładem rzadko na naszym terenie występującej drewnianej budowli sakralnej z XVII wieku; posiada barokowy wystrój wnętrza z początku XVIII wieku; jeden ołtarz i chrzcielnica — renesans ludowy.
Orzeczenie Nr 187 z dnia 2. IV. 1959 r.
- 26) Chałupa Nr 98 z podcieniem narożnym, kryta strzechą w Świętej, pow. Złotów — należąca do Ob. Szczepana Sobek.

Jest ona przykładem rzadko już dziś zachowanego tradycyjnego budownictwa ludowego — zbudowana w około 1800 roku.

Orzeczenie Nr 188 z dnia 2 kwietnia 1959 roku.

- 27) Kościół filialny znajdujący się na Pl. Kościuszki (rynek główny) w Złotowie — należący do parafii rzymskokatolickiej w Złotowie. Kościół został wybudowany w latach 1829 — 30 według projektu Schinkla.

Orzeczenie Nr 189 z dnia 2. IV. 1959 r.

W myśl art. 14 cytowanego na wstępie rozporządzenia — przedmiotów uznanych za zabytki nie wolno niszczyć, przerabiać, odnawiać, rekonstruować, zdobić, uzupełniać i przewozić bez uprzedniego zezwolenia władzy konserwatorskiej.

Winną naruszenia tych zakazów będą pociągnięci do odpowiedzialności karno-administracyjnej stosownie do przepisów art. 35 i 36 wymienionego rozporządzenia.

Wojewódzki Konserwator Zabytków
(mgr inż. arch. Feliks Ptaszyński)

WARUNKI PRENUMERATY Dziennika Urzędowego Wojewódzkiej Rady Narodowej w Koszalinie. Opłata roczna za prenumeratę 1 egz. Dz. R. N. ze skorowidzem 18,— zł, opłata półroczna bez skorowidza 10,— zł. Opłatę za prenumeratę należy uiszczać z góry w Narodowym Banku Polskim — I Oddział Miejski w Koszalinie, konto Nr 607-95-101/1. O dokonaniu wpłaty za prenumeratę należy zawiadomić Wydział Budżetowo-Gospodarczy Prezydium WRN w Koszalinie, ul. A. Lampe Nr 34, podając równocześnie, za jaki okres i za ile egzemplarzy uiszczono opłatę oraz pod jakim adresem należy kierować wysyłkę. Rachunków nie wystawia się.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego — Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Koszalinie, ul. A. Lampe Nr 34
